

Arrest

nr. 302 423 van 28 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louizalaan 251
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2022 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 27 september 2023 wordt de verzoeker gehoord door de federale gerechtelijke politie.

Op 27 september 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nogmaals tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 27 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Betrokkene werd gehoord door de Federale Gerechtelijke Politie op 27.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam; O. (...)

Voornaam; E. (...)

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats:-

Nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 27.09.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Geen documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

Betrokkene werd betrappt op feiten van zwartwerk. Betrokkene is hiervoor niet in het bezit een beroepskaart.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 12 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, bestaande uit vijf onderdelen, maakt de verzoeker gewag van een manifeeste appreciatiefout en van een schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 4, 7, 19 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het recht van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht en in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Considérations liminaires

Afin de protéger les administrés contre l'arbitraire, plusieurs dispositions et principes visés au moyen prévoient une obligation de motivation particulièrement exigeante dans le chef de la partie adverse.

Ainsi, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 stipulent :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Lite doit être adéquate. »

L'article 62, §2, alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980 stipule quant à lui :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent. »

Les principes de bonne administration visés au moyen complètent également les dispositions précitées. A cet égard, le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » ;

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » ;

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa

décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce « ¹ (nous soulignons).

En outre, l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable, le principe de précaution et de proportionnalité.

Le principe du raisonnable veut que l'autorité administrative agisse de manière équitable et raisonnable.

Le principe de proportionnalité implique que l'intéressé est en droit de s'attendre à un comportement raisonnable de la part de l'administration.

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et à s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

Il y a lieu de tenir compte de chacune de ces dispositions et principes dans le cadre des arguments développés dans les lignes qui suivent.

Première branche : violation du droit d'être entendu

La décision attaquée se fonde sur l'article 7, alinéa 1er, 1° et 8° qui stipule :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ».

L'utilisation des termes « doit donner » dans cette disposition ne décharge pas la partie adverse de son obligation de motivation au regard des droits fondamentaux du requérant.

Sur ce point, le requérant s'en réfère aux enseignements de Votre Conseil dans un arrêt du 29 septembre 2020 (n°241 577) :

« 3.1.3. Le Conseil rappelle que l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, sur lequel se fonde l'acte entrepris, ainsi qu'il résulte clairement de sa motivation, et contrairement à ce que la partie défenderesse soutient, a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

L'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi précitée du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Par ailleurs, l'article 6.4 de la directive 2008/115/CE du Parlement et du Conseil du 16 décembre 2008 prévoit que la partie défenderesse conserve la faculté de privilégier la voie de la régularisation de séjour « pour des motifs charitables, humanitaires ou autres », et le considérant 6 de ladite Directive prévoit que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier » (en ce sens, CE, n° 252.758 du 29 octobre 2015).

Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, à supposer que l'étranger séjourne de manière irrégulière sur le territoire, le caractère irrégulier du séjour ne salirait, en tout état de cause, suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres éléments soient pris en compte. » (nous soulignons)

Dans cette mesure, il appartenait donc à la partie adverse de tenir compte de la situation sociale et médicale du requérant avant de délivrer un ordre de quitter le territoire à son encontre.

A cet égard, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Compte tenu des éléments développés supra, il appartenait à la partie adverse de permettre au requérant de faire valoir ses observations quant à la prise d'un ordre de quitter le territoire à son encontre avant que la décision ne soit adoptée.

Sur ce point, le requérant s'en réfère à son droit d'être entendu, qui découle du principe général de droit de l'Union européenne des droits de la défense, consacré par la Cour de justice de l'Union européenne dans les termes qui suivent (CJUE, arrêt C-166/13, 5 novembre 2014) :

*« [I] e droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts *Alassini e.a.*, C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; *G. et R.*, EU:C:2013:533, point 33, ainsi que *Texdata Software*, C 418/U, EU :C:20 / 3:588, point 84). Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. (...) Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour. » (nous soulignons)*

La même Cour a également précisé dans un arrêt C383/13 du 10 septembre 2013 :

« [qu'] une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent ».

Le requérant ne s'est nullement vu offrir la possibilité de faire valoir de quelconques éléments avant la prise de la décision attaquée à son encontre.

Or, si l'occasion lui en avait été donnée, le requérant aurait notamment fait valoir qu'il connaît d'importants problèmes de santé. En effet, il souffre d'une pathologie à l'œil depuis l'âge de sept ans (cf 2ème branche).

De plus, il a aussi connu de graves problèmes familiaux dans son pays, de sorte qu'il risquerait sa vie s'il était contraint d'y retourner (cf. 3ème branche).

Il est certain que si ces éléments avaient pu être portés à la connaissance de la partie adverse préalablement à la décision attaquée, l'appréciation de cette dernière en aurait été modifiée.

Partant, il y a lieu de constater la violation du droit d'être entendu du requérant.

Deuxième branche : absence de motivation au regard de la situation médicale du requérant

Comme indiqué précédemment (cf. 1ère branche), l'usage des termes « doit donner » à l'article 7, al. 1er de la loi du 15 décembre 1980 ne décharge pas la partie adverse de son obligation de tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, et de motiver sa décision par rapport à ceux-ci.

L'article 3 de la Convention, européenne des droits de l'homme stipule :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

L'article 3.1 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne stipule :

« Toute personne a droit son intégrité physique et mentale. »

L'article 4 de la même Charte interdit quant à lui la torture ainsi que les traitements inhumains ou dégradants.

L'article 19.2 interdit l'expulsion vers un pays où il existe un risque sérieux que la personne concernée soit soumise à la peine de mort, la torture ou d'autres peines ou traitements inhumains ou dégradants.

Enfin, l'article 35 de la Charte protège le droit à la santé.

Il ressort de l'ensemble de ces dispositions que le requérant a droit à une protection contre les traitements inhumains ou dégradants qu'il subirait en cas de retour au Ghana, ainsi qu'une protection de son droit à la santé.

Dans le certificat médical daté du 8 juillet 2022 que le requérant dépose (pièce 3), il est indiqué que ce dernier souffre d'une blépharite, une infection chronique de l'œil, et d'une conjonctivite. Son œil est donc très sec, il supporte très mal la lumière et cela provoque des sensations de brûlure des paupières et des démangeaisons. Il doit vivre avec cette maladie depuis l'âge de sept ans. Pour traiter cela, il doit régulièrement se rendre à l'hôpital pour y recevoir des médicaments ou des injections. Cela peut notamment être des collyres à base d'antibiotiques, et des stéroïdes.

Or, il ressort des informations disponibles sur les soins de santé au Ghana que le requérant ne pourrait pas disposer des soins nécessaires en cas de retour dans son pays d'origine.

En effet, le SPF Affaires étrangères indique qu'à Accra, capitale du Ghana, les principales bonnes cliniques sont privées, de sorte qu'« un paiement (parfois assez élevé) peut être réclamé dès l'admission »². Le SPF Affaires étrangères précise également que de nombreuses maladies graves sont très répandues dans le pays, comme la rage, le choléra, la malaria et le sida³. De plus, comme le souligne l'OMS, l'espérance de vie n'est que de 61 ans pour les hommes au Ghana⁴.

Le « Severe Malaria Observatory » signale plusieurs problèmes relatifs aux soins de santé au Ghana. Premièrement, il constate une répartition inégale des ressources humaines. « La répartition du personnel clinique est orientée vers les zones urbanisées » de sorte que « 50% des agents de santé se trouvent dans trois des 10 régions les plus urbanisées »⁵. Par conséquent, les zones rurales sont délaissées et souffrent d'un manque de personnel médical. La plateforme Visit World confirme cela en notant que « la plupart des zones rurales sont isolées et n'ont pas accès aux installations médicales »⁶. Deuxièmement, l'observatoire souligne des difficultés en matière d'approvisionnement et d'achat, qui entraînent la « rupture de stocks de produits essentiels »⁷.

Enfin, la BBC alerte sur la fuite des cerveaux hors de contrôle des infirmiers, dont les infirmiers spécialisés. Par exemple, rien qu'en 2022, « plus de 1 200 infirmières ghanéennes ont rejoint le registre des infirmières du Royaume-Uni »⁸. A ce propos, une responsable des soins infirmiers a déclaré : « 11 y a des retards et cela coûte plus cher en termes de mortalité - les patients meurent »⁹.

Tout cela dépeint le grave tableau des soins de santé au Ghana. Il est donc inconcevable que le requérant puisse disposer des soins nécessaires en cas de retour dans son pays d'origine.

Bien que ces éléments n'aient pas été portés à la connaissance de la partie adverse au moment de la prise de décision, il y a lieu d'en tenir compte.

En effet, la partie requérante Vous invite à en tenir compte sur base de l'article 13 de la CEDH combiné à l'article 3 de la CEDH tels qu'interprétés par la Cour EDH.

Même si ces informations et rapports n'ont pas été portés à la connaissance de la partie adverse avant la prise de la décision attaquée, ils doivent être pris en considération.

Pour permettre un examen complet des griefs tirés de l'article 3 de la CEDH, et pour garantir le droit à un recours effectif en pratique comme en droit, il est nécessaire de prévoir la possibilité, pour le juge de l'annulation, de prendre en compte des éléments nouveaux éclairant et complétant les éléments en sa possession pouvant faire craindre la violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi.

Dans le prolongement de l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce de la Cour européenne des droits de l'homme, la Cour constitutionnelle a affirmé, dans son arrêt n°1/2014, que des nouveaux éléments doivent pouvoir être invoqués dans le cadre d'un recours en suspension d'extrême urgence devant Votre Conseil lorsqu'un risque de violation de l'article 3 CEDH est invoqué, sous peine de violer le droit à un recours effectif (considérant B.8.5) :

« Le Conseil des ministres indique que le Conseil du contentieux des étrangers peut prendre en considération au moment où il statue en extrême urgence, de nouveaux éléments pour évaluer le risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas d'éloignement vers le pays d'origine du demandeur. Il faut à nouveau relever que cette pratique résulterait d'une certaine jurisprudence du Conseil du contentieux des étrangers et que rien ne garantit dès lors aux requérants que les nouveaux éléments de preuve ou l'évolution de la situation seront pris en considération par le Conseil. En effet, l'article 39/78 de la loi du 15 décembre 1980, qui dispose que les recours en annulation sont introduits selon les modalités déterminées à l'article 39 /69; lequel concerne les recours de plein contentieux en matière d'asile, indique expressément que les dispositions prévues à l'article 39/69 §1er, alinéa 2, ° 4 qui concernent l'invocation de nouveaux éléments, ne sont pas applicables aux recours en annulation. Il résulte de ce qui précède que le recours en suspension d'extrême urgence n'est pas un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme. »

La jurisprudence constante de Votre Conseil accepte dès lors de prendre en considération des nouveaux éléments dans le cadre d'un recours en suspension d'extrême urgence lorsqu'est invoquée la violation de l'article 3 CEDH.

Compte tenu de la primauté du droit international sur la loi du 15 décembre 1980, il faut donc prendre en compte les nouveaux éléments médicaux.

Au vu du caractère absolu de l'article 3 CEDH, et dans le prolongement direct des enseignements de l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce de la Cour européenne des droits de l'homme, on ne pourrait accepter que Votre Conseil rejette une demande en annulation et en suspension sans avoir analysé tous les griefs invoqués à l'appui d'une violation de l'article 3 CEDH en cas de retour dans le pays d'origine, ce qui inclut les éléments nouveaux joints à de tels recours en annulation.

Partant, il y a lieu de tenir compte de ces nouveaux éléments en ce qui concerne la décision d'éloignement.

La partie adverse ne démontre pas avoir tenu compte de ces éléments alors qu'il lui appartenait de le faire conformément à ses obligations de motivation et conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

L'absence d'examen adéquat au regard de l'article 3 de la CEDH est également problématique concernant cet ordre de quitter le territoire puisque l'éloignement du requérant y est ordonné sans examen approfondi du risque de traitement inhumain et dégradant qu'il encourt.

Troisième branche : absence d'examen au regard de la crainte invoquée par le requérant

Outre ses problèmes de santé, le requérant craint également de subir des traitements inhumains ou dégradants à cause de graves problèmes familiaux.

En effet, la première raison qui a poussé le requérant à partir de son pays d'origine est un grave conflit qui a éclaté au sein de sa famille, au sujet d'un terrain qu'on voulait lui donner. Ce conflit a pris des proportions dangereuses, au point que le requérant a été forcé de quitter son pays pour sauver sa vie. Son père et sa mère ont d'ailleurs été assassinés dans le cadre de ce conflit familial. Il serait évidemment bien trop risqué pour le requérant de retourner dans son pays d'origine au vu de cette situation très préoccupante.

Il ressort de l'ensemble de ces éléments que le requérant serait exposé à des traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans son pays d'origine.

La décision attaquée ne tient aucun compte de ces différents éléments.

Partant, la décision attaquée viole les dispositions et principes visés au moyen.

Quatrième branche : absence de motivation au regard de l'article 8 de la CEDH et de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

L'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

« 2. il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu' elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

L'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne dispose que :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications ».

Ces dispositions sont des normes de droit international, qui consacrent un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le juge examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris".

L'article 8 de la CEDH et l'article 7 de la Charte ne définissent ni la notion de 'vie familiale', ni la notion de 'vie privée'.

Les deux notions sont autonomes et doivent être interprétées indépendamment du droit national. L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Une fois l'existence d'une vie privée et/ou familiale établie, le juge doit examiner s'il y a ingérence dans celle-ci. La Cour EDH distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal. Dans le second cas, la Cour EDH considère que l'Etat est tenu par une obligation positive de mise en balance des intérêts, sans quoi il y a violation de l'article 8 de la CEDH¹¹.

Il ressort de la jurisprudence de la CEDH que les Etats partis doivent, lorsqu'ils veulent procéder à l'éloignement effectif d'un étranger, tenir- compte de l'ensemble des éléments relatifs à sa vie privée et familiale au jour de la prise de la décision d'éloignement.

En outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

En l'occurrence, le requérant maintient que la partie adverse a manqué de procéder à la mise en balance imposée par l'article 8 de la CEDH et par l'article 7 de la Charte, violant ainsi son obligation de motivation ainsi que le droit à la vie privée et familiale du requérant.

Le requérant réside depuis 2011 en Belgique. Depuis son arrivée sur le territoire, il a noué de nombreuses relations, comme le témoigne notamment l'attestation de J. Y., un ami du requérant (pièce 4), qui explique qu'ils sont amis depuis six ans, et que le requérant est une personne généreuse, gentille, calme et respectueuse. Il est également assisté par des amis dans ses démarches administratives et médicales. Il a aussi trouvé un logement dans lequel il réside avec trois autres amis. Tous ces liens créés depuis douze ans sont d'une importance primordiale dans la stabilité de vie du requérant.

La décision attaquée ne contient aucune motivation quant à la vie privée développée par le requérant en Belgique.

En cette branche, le moyen est donc fondé.

Cinquième branche : invocation non fondée de l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980

La partie requérante a fait une demande à l'Office des Etrangers pour recevoir les dernières pièces du dossier administratif (pièce 5).

Le requérant se réserve le droit de faire valoir une argumentation complémentaire lorsqu'il aura pris connaissance du contenu du dossier administratif, qui ne lui a pas encore été transmis à ce jour.

La décision attaquée se fonde, entre autres, sur l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980 qui stipule :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

[...]

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ».

Dans l'acte attaqué (pièce 1), il est précisé :

« Betrokkene werd betrapt op feiten van zwartwerk. Betrokkene is hiervoor niet in het bezit een beroepskaart ».

Traduction libre : « L'intéressé a été pris en flagrant délit de travail au noir. L'intéressé ne dispose pas de carte professionnelle à cet effet ».

La partie requérante voit difficilement comment le requérant peut avoir été pris « en flagrant délit » de travail au noir, étant donné que le contrôle de police s'est déroulé à sa résidence et non sur son lieu de travail. Il est donc impossible de contrôler un quelconque travail, de quelque nature que ce soit, d'autant plus que le requérant déclare ne pas avoir de travail. Le fait qu'il ne dispose pas de carte professionnelle n'est donc aucunement problématique en ce cas.

Dès lors, le fondement de l'acte attaqué sur l'article 7, alinéa 1, 8° de la loi du 15 décembre 1980 est erroné. Les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sont violés, de même que l'article 62 de la loi du 15.12.1980. La partie adverse a également commis une erreur manifeste d'appréciation."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 8°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en omdat hij betraptd werd op feiten van zwartwerk en de verzoeker hiervoor niet in het bezit is van een beroepskaart (artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet).

Tevens wordt uitdrukkelijk toegelicht dat de verzoeker verklaarde geen gezinsleven, noch minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen zodat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en de gemachtigde in zijn verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Zo stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker beweert al twaalf jaar in België te verblijven en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren, dat de verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

In een vierde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd over de belangenafweging waartoe de verweerder gehouden is in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 7 van het Handvest.

Ten eerste wordt erop gewezen dat er in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In de mate dat de verzoeker in dit verband een verdere motivering over zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing had verwacht, wordt erop gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé-, gezins- en/of familieleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan de verzoeker geen concreet belang doen gelden bij zijn kritiek dat er niet werd gemotiveerd in het

licht van artikel 7 van het Handvest terwijl de bestreden akte wel een uitdrukkelijke motivering bevat inzake de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking hieronder van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In een eerste onderdeel van het middel zet de verzoeker de aangevoerde schending van het hoorrecht nader uiteen.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten

wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

De verzoeker betoogt dat hem niet de mogelijkheid werd gegeven om elementen naar voor te brengen alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoeker op 27 september 2023, om 8.40 uur, werd gehoord door de federale gerechtelijke politie. Het gaat om dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Aan de verzoeker werden tijdens dit gehoor een aantal vragen voorgelegd. De vragen in de vragenlijst worden in het Nederlands, het Frans en het Engels gesteld. De betrokken ambtenaar van de politie vinkte ook aan dat de verzoeker werd geïnformeerd via een informatiefiche over een gedwongen verwijderingsmaatregel die de autoriteiten hem willen opleggen.

De verzoeker wijst niet op specifieke tekortkomingen of onregelmatigheden inzake dit gehoor of waarom dit gehoor niet zou kunnen volstaan om zijn situatie en belangen kenbaar te maken. De verzoeker betoogt wel dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord, hetgeen echter in strijd is met de voorliggende stukken.

De verzoeker stelt voorts dat, indien hij de kans zou hebben gekregen, hij zijn standpunten met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen kenbaar had willen maken. Hij benadrukt dat hij een oogziekte heeft sinds zijn zevende levensjaar. Hij verwijst in dit verband ook naar het tweede middelonderdeel. De verzoeker stelt dat hij ook had willen wijzen op de ernstige familiale problemen in zijn land van herkomst, die volgens hem ertoe leiden dat hij zijn leven riskeert in zijn land van herkomst. In dit verband verwijst de verzoeker naar het derde onderdeel van zijn middel.

De Raad stelt echter vast dat aan de verzoeker, tijdens het hoger vermelde gehoor van 27 september 2023, door de federale gerechtelijke politie de volgende vragen werden gesteld: *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?”* (vraag 6), *“Waarom bent u in België?”* (vraag 2) *“Om welke reden(en) keerde u niet terug naar uw herkomstland?”* (vraag 4) *“Heeft u familie in uw herkomstland?”* (vraag 8).

Aldus had de verzoeker wel degelijk de kans om informatie over zijn gezondheidsproblemen en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst naar voor te brengen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoeker als antwoord op vraag 6 ook aangaf pijn aan de ogen te hebben en oogdruppels te gebruiken en als antwoord op vraag 4 gaf de verzoeker aan niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van familiale problemen.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker, indien hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing nogmaals gehoord zou zijn geweest, nog andere informatie had kunnen of willen aanreiken dan diegene die hij reeds naar voor had gebracht tijdens zijn gehoor op 27 september 2023 en waarvan de verweerder op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen kennis had.

De verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die, indien hij bijkomend was gehoord, had kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, kan niet worden aangenomen.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het tweede en het derde onderdeel van zijn middel kan worden verwezen naar de bespreking hieronder.

3.2.3. In zoverre de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 4 en 7 van het Handvest.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “zeer uitzonderlijke omstandigheden”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levensende nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Evenwel specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en heeft het EHRM hieromtrent nader toegelicht wat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen. In de zaak *Paposhvili tegen België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) heeft het EHRM het volgende gesteld: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds*

have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*”, zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in het land van herkomst, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting.)

Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken. *In casu* dient dan ook te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM en de artikelen 3, 4, 19 en 35 van het Handvest. Hij benadrukt dat uit deze bepalingen volgt dat hij recht heeft op bescherming tegen onmenselijke en vernederende behandelingen in het geval van een terugkeer naar Ghana, alsook op een bescherming van zijn gezondheid.

De verzoeker verwijst naar het medisch attest van 8 juli 2022 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt als stuk 3. De verzoeker benadrukt dat hieruit blijkt dat hij lijdt aan een blefaritis, een chronische infectie van het oog, en conjunctivitis. De verzoeker licht toe dat zijn oog erg droog is, hij moeilijk licht verdraagt en dit een branderig gevoel geeft op de oogleden en jeuk. Hij heeft deze ziekte sinds zijn zeven jaar. De verzoeker geeft mee dat hij voor de behandeling zich regelmatig naar het ziekenhuis dient te begeven om medicatie en injecties te krijgen. Het gaat dan om oogdruppels met antibiotica en steroïden.

Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker een medisch attest van arts d. A. (...) opgesteld op 8 juli 2022. Dit betreft de centrumarts van het gesloten centrum 127bis. In dit attest wordt gesteld:

“(...) Meneer heeft oogklachten, het ging/gaat om blefaritits/droge ogen en conjunctivitis van niet ernstige aard. (...)”.

De verzoeker voegt geen medicatielijst of analyse van zijn resultaten bij zijn verzoekschrift.

Op 27 september 2023 werd de verzoeker gehoord door de federale gerechtelijke politie. Op vraag 6 *“Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar uw herkomstland? Zo ja, welke ziekte?”* antwoordt de verzoeker: *“Mal aux yeux, j’ai des gouttes”* (eigen vertaling: Ik heb pijn aan de ogen, ik heb druppels).

Gelet op hetgeen de verzoeker tijdens zijn gehoor op 27 september 2023 verklaarde, komt de vaststelling in de bestreden beslissing *“(b)etrokkene verklaart niet (...), noch medische problemen te hebben”* niet ondeugdelijk voor. De verzoeker heeft immers enkel vermeld dat hij pijn heeft aan de ogen en dat hij druppels heeft, en hij heeft op geen enkele wijze toegelicht dat en hoe deze pijn hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. De verzoeker heeft dus geen gewag gemaakt van een daadwerkelijke medische problematiek die relevant is in het kader van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming inzake de uitzetting van ernstig zieke vreemdelingen. Dit klemt des te meer nu de verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar een medisch attest van arts d. A. (...) waarbij deze attesteert dat de oogklachten van de verzoeker *“van niet ernstige aard (zijn)”*.

Nu uit het medisch attest van arts d. A. (...) opgesteld op 8 juli 2022 en dat door de verzoeker bij zijn verzoekschrift wordt gevoegd blijkt dat zijn oogklachten *“van niet ernstige aard (zijn)”*, maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn medische problemen de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM bereiken.

De verzoeker betoogt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat hij in geval van een terugkeer naar Ghana niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen. De verzoeker verwijst naar het reisadvies van buitenlandse zaken waaruit blijkt dat de beste ziekenhuizen privéziekenhuizen zijn waarbij soms een hoge toeslag moet worden betaald en ernstige ziekten zoals hondsdolheid, cholera, malaria en aids nog erg wijdverspreid zijn. De verzoeker verwijst naar een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie waaruit blijkt dat de gemiddelde leeftijd voor een Ghanese man 61 jaar is. De verzoeker verwijst nog naar een ander rapport waaruit blijkt dat de gezondheidszorg vooral in verstedelijkte gebieden aanwezig is, doch veel minder in de rurale gebieden en naar een artikel van BBC waaruit blijkt dat er een braindrain is waarbij veel Ghanese verplegers naar het Verenigd Koninkrijk gaan om te werken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt echter niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken. De verzoeker toont met zijn uiteenzettingen op geen enkele wijze aan dat hij lijdt aan een ernstige ziekte die van die aard is dat zij, bij gebrek aan toegang tot adequate behandeling in het land van herkomst, aanleiding zou geven tot een reëel risico te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting.

De verzoeker verwijst naar het arrest *M.S.S. tegen België en Griekenland* en benadrukt dat de Raad in een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid in het kader van artikel 3 van het EVRM een *ex nunc*-toets dient uit te voeren.

Er wordt evenwel op gewezen dat thans een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring werd ingediend, maar dat de thans voorliggende procedure geen procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid betreft.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op dit punt niet aangetoond.

Waar de verzoeker nog op louter rechtstheoretische wijze de artikelen 3, 4, 19 en 35 van het Handvest omschrijft, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat om concreet uiteen te zetten hoe deze artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. De verzoeker zet enkel de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

concreet uiteen. De aangevoerde schending van de artikelen 3, 19 en 35 van het Handvest is derhalve niet-ontvankelijk. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.2.5. In een derde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat hij vreest onmenselijke en vernederende behandelingen te moeten ondergaan gelet op zijn zware familiale problemen. De verzoeker licht echter niet concreet toe welke van de in de aanhef van het eerste middel aangevoerde rechtsregels hij met zijn derde middelonderdeel viseert. Het volstaat niet om een beknopt betoog te voeren en vervolgens te stellen dat hierdoor alle in het enig middel geviseerde rechtsregels en beginselen worden geschonden.

Gelet op de aard van de kritiek, kan zij echter wel worden betrokken op de in het enig middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien

dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker derhalve in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker licht toe dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een conflict over grond in zijn familie waarbij zijn ouders in dit kader reeds zijn vermoord en hij zich genoodzaakt zag om zijn land van herkomst te verlaten teneinde zijn leven te redden. Hij benadrukt dat het te riskant is om in deze situatie terug te keren naar zijn land van herkomst.

De verzoeker brengt verder geen enkel stuk ter onderbouwing van zijn betoog bij. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verzoeker verklaarde sedert twaalf jaar in België te verblijven, doch het blijkt niet dat hij de Belgische autoriteiten ooit om de internationale bescherming heeft verzocht.

Op 27 september 2023 werd de verzoeker bovendien gehoord door de federale gerechtelijke politie. Op vraag 9 “*Heeft u familie in uw herkomstland?*” antwoordt de verzoeker “*maman – frère (1), 1 enfant*”, “*moeder, - broer (1), 1 kind*” (eigen vertaling) hetgeen niet verzoekenbaar lijkt met datgene wat de verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, met name dat zijn beide ouders werden vermoord.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet concreet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

In de mate dat de verzoeker het de gemachtigde verwijt geen rekening te hebben gehouden met dit, door de Raad reeds ongegrond bevonden, risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, wordt nog opgemerkt dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op 27 september 2023 geen gewag heeft gemaakt van de thans voor het eerst naar voor gebrachte problematiek. Nochtans werd hem uitdrukkelijk gevraagd waarom hij niet terugkeert naar zijn land van herkomst en werd hij geïnformeerd over de op til staande afgifte van een terugkeerbesluit (zie ook *supra*). De verzoeker kan het in deze omstandigheden niet aan de verweerder aanwrijven geen verder onderzoek te hebben gevoerd over een problematiek die hem nooit eerder kenbaar werd gemaakt, niettegenstaande de mogelijkheden die de verzoeker hiertoe had.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht kan in dit kader dus niet aangenomen worden.

3.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. *Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

De verzoeker betwist niet dat hij in België geen gezinsleven of minderjarige kinderen heeft. De verzoeker verwijst daarentegen naar zijn privéleven. Hij benadrukt dat hij sinds 2011 in België verblijft en dat hij sinds zijn verblijf in België talrijke relaties is aangegaan, hij verwijst naar een getuigenverklaring van een vriend J.Y., die hij bij zijn verzoekschrift voegt en die toelicht dat hij sedert zes jaar met de verzoeker bevriend is en de verzoeker als genereus, vriendelijk, kalm en respectvol omschrijft. De verzoeker benadrukt dat zijn vrienden hem ook helpen bij zijn administratieve en medische zaken en dat hij een verblijf heeft waar hij met drie vrienden woont. De verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over zijn privéleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

In de voorliggende zaak moet worden aangenomen dat de situatie van de verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. Het blijkt immers niet dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing ooit over een verblijfsrecht heeft beschikt dat hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in België in staat stelde.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het

aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu wordt door het bijbrengen van één getuigenverklaring niet concreet aangetoond dat de contacten die de verzoeker in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De normale binding die ontstaat met België, enkel door een verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een privéleven aan te nemen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat de banden die hij in en met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en wel op die wijze dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. De verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (*cf.* RvS 28 augustus 2008, nr. 3.291(c)). Aangezien de verzoeker zich beperkt tot het bijbrengen van één getuigenverklaring, heeft hij niet concreet aangetoond dat zijn privéleven daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen schending van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven aantoonde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Evenmin toont de verzoeker aan dat de gemachtigde nagelaten heeft om enig relevant en daadwerkelijk bestaand privéleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, in rekening te nemen.

3.2.7. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest op dit punt niet worden aangenomen.

3.2.8. De verzoeker deelt mee dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzage heeft gevraagd in het administratief dossier en hij dit op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift nog niet heeft gekregen. Hij behoudt zich het recht voor om bijkomende argumenten naar voor te brengen.

De Raad merkt hieromtrent op dat het de verzoeker vrij stond om voorafgaand aan de terechtzitting van 15 januari 2024 het administratief dossier op de Raad te consulteren. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker geen bijkomende argumenten naar voor gebracht.

De verzoeker betwist tot slot dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet. Hij betwist dat hij werd betrapt op zwartwerk en benadrukt dat de politiecontrole plaatsvond op zijn verblijfsadres en niet op zijn werkplaats. Hij voert aan dat hij verklaarde geen werk te hebben en meent dat het gegeven dat hij niet in het bezit is van een beroepskaart dan ook geen probleem vormt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij omdat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) én omdat hij betrapt werd op feiten van zwartwerk en de verzoeker hiervoor niet in het bezit is van een beroepskaart (artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet).

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...]”

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet betwist dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel (artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen. Immers kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hoe dan ook overeind blijven op grond van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De kritiek op de overtollige en bijkomende motieven inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet, kan niet tot de nietigverklaring leiden. Dit geldt des te meer nu gemachtigde bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, terwijl artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet slechts voorziet in de mogelijkheid van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een manifeste appreciatiefout, of een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3, 4, 7, 19 en 35 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

De verzoeker toont verder niet aan dat de gemachtigde nagelaten heeft om enig relevant en hem kenbaar gegeven in rekening te nemen bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM inhoudt.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE